

Spoštovani predsednik Peter Štih, članice in člani predsedstva!

Izjava Slovenske akademije znanosti in umetnosti (SAZU) o spravi ob trideset letnici samostojne Slovenije je pamfletno stališče in nima uporabne znanstvene in politične vrednosti, ker ne temelji na dokumentih in zgodovinskih dejstvih, ki govorijo drugače.

Vaša izjava temelji na bolj po potrebi dnevne politike in namišljenem konfliktu dveh ideologij kar ne drži, saj državljanske vojne ni bilo. Kolaborantske enote so delovale le na manjšem delu današnje Slovenije, to je na delu teritorija Dolenjske in še mogoče kje. Tako lahko govorim le o pomoči določenih političnih vrhov malomeščanske kolaboracije pri vzdrževanju okupacije lastne države.

Seznani smo vas dne 2. oktobra 2020, da je uradna sprava že bila sprejeta po osvoboditvi na predlog zmagovite zavezniške sile II. svetovne vojne države Jugoslavije in njene mednarodno priznane oblasti, dne 3. avgusta 1945. Ta dokument sprave je bil objavljen v Uradnem listu Demokratske federativne Jugoslavije, dne 5. avgusta 1945, kot UKAZ O SPLOŠNI AMNESTIJI IN POMILOSTITVI in se je začel takoj izvajati.

Dokumenta Ukaz o splošni amnestiji in pomilostitvi in vzorčno Odpustnico za pripornika z dne 6. avgust 1945, ki je bila izdana na podlagi sprejete in objavljene Amnestije ste prejeli v e-pošti, dne 2. oktobra 2020.

Bilo kakšno naknadno politično spravljanje je brezpredmetno, saj je sprava že bila sprejeta dne 3. avgusta 1945 in izpuščeni zajeti kolaboranti so jo sprejeli.

Osvobodilna fronta (OF) je še pred kapitulacijo Italije objavila prvo Amnestijo s tem, ko je v SLOVENSKEM POROČEVALCU števil. 19, dne 17. avgusta 1943 izdala OPOZORILO, da je razglašena pogojna Amnestija za belogardiste in plavogardiste, ki so se predali prostovoljno ali bili obkoljeni in zajeti s partizansko vojsko ali se sami javili civilnim ali vojaškim oblastem.

Druga Amnestija je bila dne 21. novembra 1944, ko je na predlog predsednika NKOJ (Narodni komite osvoboditve Jugoslavije) in Vrhovnega komandanta NOV in POJ maršala J. Broza Tita, v času kmalu po vzpostavitvi legitimne začasne Vlade Jugoslavije Tito-Šubašič, izdalo predsedstvo AVNOJ-a Odlok o amnestiji za pripadnike kvizlinških enot (za osebe v četniških enotah Draže Mihajloviča, hrvaškega in slovenskega domobranstva). Amnestija ni veljala za tiste, ki so izvedli vojne zločine kot so uboji, požigi, ropi, posilstva ter drugi vojni zločini. Bili so postavljeni pred vojaška sodišča in so za svoja dejanja odgovarjali. O tem Odloku je Izvršni odbor OF slovenskega naroda dne 24. novembra 1944 obvestil vse pokrajinske, okrožne, okrajne odbore in aktiviste OF.

Kolaborantski temelj opravičevanja izdaje lastne države in njeno razkosanja je borba zoper komunizem, ki je samo lažna krinka za samozatajevanje in prikriva izdajo države. Če bi okupator zmagal, Republike Slovenije danes ne bi bilo in s tem posledično Slovenski narod ne bi več obstajal.

Malomeščanska kolaboracija je tako vojaško sodelovala zoper NOB in Jugoslovansko armado, mednarodno priznana oblast Tito-Šubašič in zoper zaveznike v II. s. v. tako, da je pomagala okupatorju in mu v svoj dokaz zvestobe soglašala in spodbujala formiranje lokalne bele garde in domobranskih enot kot vojaško pomoč v sproženi svetovni vojni sil osi. Tako so

se s temi svojimi napol vojaškimi formacijami pod poveljstvom okupatorja zaradi lastnih privilegijev prodajali prvič italijanskemu, drugič nemškemu okupatorju in tako naprej. Tako so nesrečna bela garda (MVAC) in domobranske enote (Pomožne SS enote) bile preprosto žrtvovane s strani kolaborantskih malomeščanskih političnih vrhov.

Po zakonu kraljevine Jugoslavije bi moral biti vsak kolaborant več ali manj obsojen na smrt. Zmagovita oblast Tito-Šubašič jih je razen tistih, ki so storili vojne zločine, pomilostila.

Tudi Hitler se je pod izgovorom boril proti komunizmu, v bistvu je pa izvajal okupacijo sveta, dočim so zmagoviti zavezniki s komunisti v svetu sodelovali, saj brez komunistične SSSR, ostalih antifašistov in mnoge duhovščine, še posebej krščanske v svetu in na Slovenskem, zmaga antifašistične koalicije ne bi bila mogoča. Zavezništvo so sestavljali komunistično in kapitalistično urejene države.

Domobranske enote so služile pod kljukastim križem nemškega agresorja, ki ni krščanski simbol, temveč je simbol tibetanske vere iz dalnje Azije, dočim je rdeča partizanska peterokraka zvezda in druge zvezde zaveznikov krščanski simbol, ki ponazarja pet Kristusovih ran.

Kot prvič: partizanov od 1. novembra 1944 ni bilo več, ker jih je kralj Peter II. priznal za svojo vojsko, regularno vojsko Jugoslavije, to je Jugoslovansko armado (JA), katera se je formalno preimenovala šele 1. marca 1945 v JA. Kolaborantski četniki, domobranci in drugi so tako postali s 1. novembrom 1944 odpadniki, dezerterji ali oborožene skupine pod nadzorom okupatorja.

Kot drugič: 1. novembra 1944 je bila ustanovljena vlada Tito-Šubašič. Ta oblast je nastala z združitvijo dveh tedaj obstoječih oblasti: iz nekompromitiranih predstavnikov kraljeve oblasti in Avnojske oblasti (ki je bila 1. decembra 1943 v Teheranu sprejeta kot zavezniška sila), ki je bila z marcem 1945 mednarodno priznana in je vladala vse do dne 11. novembra 1945, ko so bile splošne volitve, katerih se pa v Sloveniji malo meščanske in kolaborantske politične stranke s kandidati nekako niso udeležile.

Tako volitve nikakor niso mogle biti ponarejene kot mnogi to govore.

Na teh volitvah je zmagala Ljudska fronta, politična stran NOB.

Ta dejstva dokazujejo, da ni bilo med vojno in po njej nobene krvave komunistične revolucije, kot zaenkrat še ni dovolj trdnih dokazov za izven sodne poveljne poboje kot se piše in govori.

Problem neznanih partizanskih grobov še tudi danes ni v celoti rešen. Samo v Sloveniji jih je približno 500 (petsto) in na področjih jugoslovanskih držav najmanj od pet tisoč (5.000) do sedem tisoč (7.000) neznanih grobov borcev slovenske narodnosti. Prav tako na spomenikih večih partizanskih kostnic ni imen ali pa le del imen in še za ta imena ni zagotovo, če so tam njihovi posmrtni ostanki.

Država Republika Slovenija, kot ena izmed pravnih naslednic Jugoslavije tako še danes ne ve kje ima pokopan dobršen del svoje vojske. Kako bi potem lahko skrbela še za kaj več.

Nova oblast se je vzpostavila mirno, preko volitev ter je na osnovi teh mednarodno priznanih volitev dne 31. januarja 1946 sprejela novo Ustavo z novim družbenim redom in je bila mednarodno priznana članica OZN.

Slovenija je postala država republiške ureditve znotraj Jugoslavije in kar je bil temelj za samoodločbo-plebiscit, da je izstopila leta 1991 (na osnovi junijskega gesla OF iz leta 1941 o pravici do samoodločbe) iz zveze Jugoslovanskih držav. Sedanja Slovenska državnost tako temelji na NOB 1941/45 in predhodni kraljevini.

Dejstvo je, da se pri zgodovinskem razumevanju lahko deli samo na zagovornike in pripadnike OF-NOB in kolaboracijo in niti pod razno na leve in desne!

Danes se odvija dialog med zagovorniki kolaboracije in zagovorniki OF-NOB in ne med levimi in desnimi kot se hoče to umetno prikazati.

Od SAZU bi pričakovali, da bo opravil raziskovanja in preučil zgoraj navedene dokumente ter dejstva, ne pa zlorabil svoj položaj in se spustil v ideološko politikantstvo, kar ni v njegovi pristojnosti. S podano Izjavo o slovenski spravi je SAZU kot avtoriteta znanosti po našem mnenju izgubila svojo kredibilnost na področju znanosti.

Janko Veber, nekdanji predsednik Državnega zbora RS

Rastko Plohl

Franko Pleško

V vednost: - Urad predsednika Republike Slovenije,

- občila.